

PINKSTEREN.

Uitstorting van de Heilige Geest. Ik weet niet of de mensen er wel eens over na hebben gedacht hoe het eigenlijk in elkaar zit. Er daalde vurige tongen af, d.i. te verklaren. Ze spraken in vreemde talen, het is te verklaren. Ze profeteerden, dat is meer voorgekomen. Maar hoe kwam het eigenlijk.

Wanneer een mens in doodsnood zit en zichzelf in die doodsnood vergeet, wanneer hij radeloos en niet verder meer kan, dan is hij bereid om uit God zeer vele dingen te aanvaarden die hij anders verwerpt. Dan is hij bereid om beroep te doen op krachten waar hij anders niet eens over zou denken. Wanneer het hem lijkt of er toch niets meer te bereiken is, ach dan komt er een ogenblik dat hij die totale overgave aan God en het Goddelijke bereikt, waar hij anders steeds voor terugdeinst.

Sinksen - Korenmarkt te Jeruzalem, een beetje duister. Leerlingen die samen komen sluipen omdat ze niet eens openlijk over de straat durven gaan. De Meester is dood. Hij is wel terug opgestaan maar is weg gegaan, hij is er niet meer. En de vijandschap van de tempel is hun zeker. En de Romeinen voelen ook niet al teveel voor die nieuwe sekte, want dat kweekt maar oproer. Ze leven onzeker, wat moeten ze gaan beginnen. Hoe moeten ze leven, hoe moeten ze denken, wat moeten ze doen. Ze weten het niet meer. Ze zijn radeloos. En in die radeloosheid bidden ze, mediteren ze, zoeken ze. Dan ontstaat er die eigenaardige spanning, die eigenaardige invloed. Die langzaam maar zeker hun wezen in een band van harmonie betreft. Er is niet meer een eigen belang, er is nog alleen maar de kracht van het Goddelijke. Laat God ons helpen. Laat ons een uitweg vinden, geef ons de mogelijkheid God het kan me niet meer schelen wat er gaande is, hier ben ik, hier sta ik, neem me, laat desnoods de soldaten komen en laat die een einde aan me maken, maar..... maak duidelijk wat er moet gebeuren.,

Absolute overgave, uit wanhoop. Maar een overgave. En dan het beroep op Jezus, meester hebt U ons dan helemaal verlaten. En dan het langzaam, omdat je geconcentreerd bent op een hoge kracht als Jezus, omdat je je overgeeft aan het Goddelijke, omdat niets je meer kan schelen, omdat je niet meer weet waarheen.

Het trillen, het sidderen dat wordt tot zuchten en een suizelen als van de wind, het licht dat uit de aura barst omdat er plotseling hogere krachten zijn, de vurige tongen. En dan ben je vervuld met kracht. Je voelt je groot, je voelt je sterk, je moet naar buiten. Wat kunnen je op het ogenblik nog de Romeinse soldaten, de dienaar van de tempel schelen. Wat kunnen jou al die Farizeeën, en al die andere schelen die misschien vijandig zijn, de boodschap ligt in je, de kracht is in je.

En dan spreek je, en met verwondering zie je dat ze je verstaan. Je spreekt een taal die je zelf niet kent. En je weet wat je zegt, of wat door je gezegd wordt. Je brengt het naar buiten, je openbaart het en je draagt het voort.

En dan gaat het en dan is het goed. Daar komen zieken aan en met een enkel gebaar genees je hen. En daar komt een ander en die zegt , ja wat weet je dan. En je profeteert de toekomst en je weet zeker, het komt uit, en het zal uitkomen. Het kan niet anders. Je bent bevangen door een kracht, je bent verheven boven jezelf, je bent sterk. Zeker, zo is het geweest.

Hoe is het de volgende dag? Goeie God wat heb ik gedaan? Heb ik daar zo op de markt staan praten, en ik heb daar voor de tempel staan profeteren. Als ze me nou maar niet vangen, waar zal ik me terugtrekken, waar moet ik naartoe, laat me wegvlugten. Ik ga naar Antiochië, en ik naar San Maria. Er blijft een enkeling over. De meeste vluchten weg. En zelfs onder die zijn er die zich afvragen, ben ik dan eigenlijk gek geweest? Ik heb toch zelf gesproken, ik dacht dat het een wonder was, maar het is toch geen wonder het is toch uit mezelf voortgekomen. Ik heb in een roes wat komedie gespeeld misschien, ik weet niet wat het wasmaar nee God door mij spreken, de Heilige Geest in mij, het is onmogelijk.

Zo hebben ze gestaan, twijfelend. Misschien wel net zo twijfelend als sommigen van u, wanneer in hen de kracht werkt. Een enkeling zich daaraan vastklampend al geloofde hij er maar half in, omdat er anders helemaal niets meer was in de wereld. En anderen, anderen vluchtend voor de consequenties van het licht dat ze in zich hadden gekregen.

Als u het nu op het ogenblik zo hoort, het klinkt allemaal zo mooi, de leerlingen kwamen samen in de Korenbeurs te Jeruzalem, en zij baden gezamenlijk en ziet er was een ruisen als van de wind en vurige tongen daalden op hen neder. Zij gingen uit en spraken in tongen en profeteerden in de naam des Heren.

Het klinkt zo mooi, en het vervolg kun je er ook niet inzetten.

De radeloosheid zelfs van sommige apostelen, waarbij alleen een koppige visser als Petrus kon zeggen "en toch gaan we door jongens, de meester is met ons." En als hij hier zelf niet aan geloofd heeft, dan heeft hij het zichzelf aangepaard, want hij kon niet anders, het was zijn leven. Maar die anderen. O ze zijn later Christenen geworden en gebleven, zeker, maar ze zijn voor de consequenties weggevlucht. Ze wisten het niet eens. Ze waren er eigenlijk niet rijp voor. Maar in sommigen van hen heeft dat vuur doorgewerkt. En elke keer als ze in wanhoop waren en ze wisten niet meer waar naar toe, dan hebben ze toch even teruggedacht aan dat ogenblik op de korenmarkt, aan dat licht dat uit iedereen en alles scheen te schijnen als vuur. Gedacht aan die trillende werking, die zuil die daar op topchakra stond. Die hoge kracht, die tinteling, die hen groot deed schijnen als reuzen Die alle angst deed wegvallen. Die hen vrede gaf. En dan hebben ze geput en ze hebben geprobeerd tegen die anderen, die beginnende Christenen en die leerlingen die nog niet eens Christenen waren en tot de mysteriën niet werden toegelaten, iets daarvan te vertellen. En soms dan kwam het terug en dan profeteerden ze. Maar dan was er wel eens een ander (een ander in het gehoor) een vrouw misschien bevangen door de spanning van het mysterie, een man door zijn eigen schuldbewustzijn soms helemaal gekraakt en verbrijzeld, die tot een overgave kwam; "ja dit is de waarheid, mijn Meester Jezus help me, God sta me bij". Dan spraken deze in tongen en ze profeteerden. En anderen zeiden, jij bent toch niet op de Korenmarkt geweest, neen dit kan niet de stem Gods zijn. Of ze zeiden we moeten voorzichtig zijn, want ik was er bij op de Korenmarkt.

En zo is het wonder van Pinksteren langzaam maar zeker verbloed. Het vuur, de éénheid, de bezieling is uitgestorven. En daarvoor in de plaats kwam het recht dat men meende te hebben op de Hemel. De voorrechten waarop men zich kon beroepen want men was een van de 40. In de plaats daarvan kwam het goedertierend wonderen doen vanuit hoogheid, inplaats van in nederigheid dienen.

Van daaruit kwam de innerlijke machteloosheid waardoor men vaak de gemakkelijkste uitweg koos, het martelaarschap, terwijl er heus nog wel een andere manier was geweest om Gods kracht te leven voor de mensen, zonder te sterven. Maar dat mag niet gezegd worden vrienden. Maar het was zo.

God is altijd met ons. Niet alleen in het verleden op de Korenbeurs, maar altijd. Goddelijk Licht -een Licht dat van je uitstraalt. Kracht is er altijd. Dacht u nu werkelijk dat God minder bij je zou zijn dan bij die leerlingen. Als u ze kunt aanvaarden zoals die leerlingen, dan kent u diezelfde kracht, datzelfde vuur.

En wanneer dan het vuur voorbij is, wanneer je de inspiratie hebt verwerkt, naar buiten hebt gebracht, dan is er waarschijnlijk dezelfde moedeloosheid en de vraag "is het nou wel waar", of zelfs een lichte weerzin : "zou het niet riskant zijn"? of "kan het nou niet anders". Zo is het.

In deze dagen zoals toen, want die wisselingen komende periode, was het licht erg sterk op aarde. Zoals het ook in deze dagen sterk is, lichtend sterk. De verblindende gloed van het oerlicht zelf beroert de aarde. Het gulden licht van de goedertierenheid koestert de mensheid ook in deze dagen. Het mystiek violet tintelt en trilt en omhult de mensen en tracht hun zielen tot eenheid te brengen, met die kosmos waarin ze leven, zoals eens en intenser nog.

Waar zijn nu de mensen die wanhopig zijn. In Korea, India, Indonesië, Afrika, China enz. Daar zijn de wanhopigen. De wanhopigen die zover komen dat ze zeggen, wat kan het ons nog schelen God. Maar maak er een eind aan. Laat me niet zo voortsukkelen. God geef me kracht, geef me licht. God al laat U me op het ogenblik uit het leven wegnemen, al gooi je me in het diepste van de hel, God het kan me niet schelen, maar maak er een eind aan, dit is niet te

dragen. God Uw wil geschiede. Misschien zeggen ze er achter aan Meester Jezus, Boeddha of profeet, wees met me, help me want ik kan het alleen niet

En dan als ze open liggen voor al die krachten die op hen inwerken, dan komt er dat licht, dan spreken ze in tongen en dan profeteren ze en dan reiken ze ver boven zichzelf uit, dan volbrengen ze wonderen En dan ontketenen ze machten die de mensen op aarde niet eens beseffen. Maar als het dan voorbij is de roes, dan zijn ze klein als alle mensen. Want welke mens kan zichzelf zover vergeten dat hij God altijd bovenal aanvaardt, in absolute onverschilligheid voor zichzelf. Wat gebeuren moet dat gebeurt, als ik arm moet zijn dan zal ik arm worden, als ik ziek moet zijn dan zal ik ziek zijn. Als ik pijn moet lijden, dan zal ik dat. Wat kan het me schelen God, maak er een eind aan. Geef me inhoud en betekenis want zo kan ik het niet meer. Wie kan dat een leven volhouden. Vooral wanneer je dan dat succes hebt. Wanneer je daar gesproken hebt tegen de bezoekende Arabieren die naar de markt zijn gekomen, die met kamelen en met paarden aan de poort staan. Wanneer je gesproken hebt tegen de Grieken en Romeinen en tegen de Joden van alle verschillende stammen, met hun taalverschillen. Ze hebben je verstaan.

Ah, zeg je dan, nu heeft mijn leven zin, nu heb ik het bereikt, God ik dank U. En dan is de zaak afgesloten En dan slaat het ik dicht en wat blijft er over? Ja was het dan wel zo, de roes is teneinde en dan maak je uit het heilig beleven misschien een formule, een klein geloof. Je maakt er een ritueel uit of een gewoonte.

Tot dat weer die kracht komt, totdat juist in de wanhoop van de algehele aanvaarding zonder voorbehoud, weer het licht spreekt. En daarom zeg ik het Pinksterfeest is niet ten einde.

Die kracht en dat licht zijn over de gehele wereld dag na dag, uur na uur, ieder van u, al is hij dan niet samen met anderen in de korenmarkt, kan de krachten van Jezus Christus in zich dragen. Ieder van u kan het licht van de geest vinden. Ieder van u kan gebruikt worden om tongen te spreken en te profeteren. Wanneer hij zichzelf vergeet. En wie zichzelf niet vergeet kan niet verder gaan.

U hebt me gevraagd iets te vertellen over Pinksteren. Wat moet ik u er nog meer van zeggen?

U weet dat er Licht is en dat er Kracht is.

U weet dat, op het ogenblik u geen voorwaarden stelt aan God, maar God aanvaardt, God wonderen doet.

Wanneer u er niet aan denkt, dan gebeuren de grootste dingen. Dan gebeuren de mirakelen. En wanneer u aan uzelf denkt, en aan wat u zou willen, wat u wilt doen, en wat u moet zijn, dan gaat het niet.

Misschien kunnen we het beste het zo stellen:

Een Pinksterfeest, is de mens die zijn God een ogenblik volledig aanvaardt zoals Jezus het heeft geleerd, en zoals anderen gezondene het hebben geleerd, en die dan gesterkt door deze kracht in een roes meent zelve die kracht van God te zijn, en daardoor zijn God verliest.

Twijfel niet aan uw God, en de krachten van die God. Vertrouw op Hem, in alle dingen zonder voorbehoud en u zult Pinksteren kennen. Maak een voorbehoud en denk aan u zelf en zelfs de lichte kracht die in u was, sterft weg en laat alleen maar een leegte achter die u op zult vullen met holle woorden, met vertoon en misschien met zoete herinneringen aan wat was, en dromen van wat zal komen. Daarbij echter falend in het heden

Ik weet hoe moeilijk het is om te vertrouwen op het Hogere. Om u niet af te vragen, ben ik het nu of is het een ander, maar om te zeggen het is goed wat gebeurt. En ik weet hoe moeilijk het is om te zeggen, dit is mijn taak en dan hoef ik niet aan mijzelf te denken. Ik weet hoe moeilijk het is om niet alleen de Heilige Geest te voelen uitstorten over een enkel wezen, maar om blijvend contact daarmee te behouden.

En daarom moet u het zichzelf niet euvel duiden wanneer u faalt. Maar wanneer u ergens weer die wanhoop hebt, die gedachte dat het niet gaat, dat het zinloos is, dat u meent dat u zelf maar spel speelt, of erger nog, dat de hele wereld u zal vervolgen om hetgeen u gedaan hebt. Probeer dan eens een ogenblik al die dingen te vergeten en aan God te denken, dan zult u weer die kracht voelen, en wanneer u dan niet in die roes uzelf beleeft, maar de wereld beleeft en de taak die God voor u geschapen heeft, dan zult u misschien eens weten dat de uitstorting

van de geest een permanente harmonische band kan zijn, met de schepende Kracht van de Kosmos zelf.

❖ *Indien je niet tot wanhoop komt, wat moet je dan doen je totaal over te geven?*

Ik zou zeggen wanhoop eraan dat je ooit zult wanhopen. M.a.w. wanneer u de wanhoop ziet als een middel tot overgave, dan is het volkomen logisch dat u die wanhoop zoekt. Maar eigenlijk is de zaak veel eenvoudiger, Leer om datgene wat u gelooft, al is het nog zo weinig, volledig te geloven. Niet alleen theoretisch maar metterdaad. Elk ogenblik, dan zult u door die eenvoudige en volledige geloofsaanvaarding komen tot een toestand waarin u inderdaad de Goddelijke Kracht direct kunt ontvangen. Want te geloven dat God voor je zorgt is nog wat anders dan je laatste dubbeltje weg te geven, en dan te zeggen: ik moet morgen wel een rekening betalen, maar daar zorgt God wel voor. En toch als je dat volledig zoudt geloven, dan zou je de weg en de middelen ongetwijfeld ook kunnen vinden. Praktisch alle mensen geloven, sommigen zeer intens zolang het niet om de praktijk gaat.

HET SCHONE WOORD.

Sinksen is voor de Spiritist het ontsluiten van hart en geest voor de Goddelijke Kracht waarin ook hij gelooft.

SPIRITIST.

Dansende tafels en kloppende stoelen
en trillende handen en stemmen direct,
hebben uit menselijk onverstand vaak
de lagere geest op de aarde gewekt.

Dan wordt in het experimentele zoeken
en het vragen vragen zonder eind
vaak lagere kracht met hoger streven
van mensen saamgetwijnd
en zo de mens soms onbewust
tot verkeerd denken wel gebracht.

Dan brengt de spiritist de nacht.

Maar als een spiritist kan leven
uit 't besef: God heeft gegeven 't leven

als een wondermacht en kracht
die altijd voortbestaat

en in zijn gulden lichten
altijd geest ook tot de aarde laat

verstaat de spiritist het leven

waarin door God geschreven staat:

Lief heb ik al 't door mij geschapen:

'k erken geen duisternis en haat,

dan vindt de spiritist in 't leven

wat de geest door God vermag.

dan vindt hij kracht tot verder leven

en groeit naar geestelijken dag.

En met die groei ben ik dan dicht bij het ontluiken'.

Vroeger, dan zag ik dat zo graag.

ONTLUIKEN.

Nou

is de winterkou

verdreven.

Terwijl de vogel nog naar 't noorden trekt,

heeft de zon met gulden priemen

bloesem in den boom gewekt.

De bieën zoemen, zacht'kens drijvend

en ze puren honingnat

En ik ... M'n ziel gaat meeontluiken

Ik zie me aan de bloesem zat

en dank m'n God voor al dit leven

Want: lente is een bloesempracht;

maar God heeft lente en de bloesem

en 't leven zelve ons geheven.

En zieken zien in duister togen

en in verwarring en in strijd,

in winterkou van pijn en zoeken

En ik zie hoe God zijn straal geleidt

om eventjes zo'n mens te wekken

en hoe die ziele dan weer bloeit

en hoe uit duister mensenwegen

het witte geestenlicht reeds groeit;

-ik voel mij tot den beê gedreven.

Mijn God. uw wonder is zo groot.

Maar het grootst' is mij

dit wekken tot het leven

van ziel uit onbegrip;

het wekken van den diepst gevallen geest

uit geestelijken dood tot u,

tot bloei., hernieuwend leven.

En daarom, Schepper, dank ik U,

voor al Uwe krachten ons gegeven,

voor Uw geest die ons beroert

en voor Uw strenge, zo vol liefde voerende hand

die ons tot aan Uw Wezen voert in

Orde der Verdraagzamen

Uw Kracht, Uw Woning en ons Vaderland.

Ja....'t Is vreemd; maar mensen en bomen doen soms denken aan hetzelfde. Je denkt dat ze dood zijn. En dan, spruit het en knopt het en bot het in één enkele straal licht en er is een schoonheid die je nooit had vermoed. En daarom Sinksen.

SINKSEN.

Uit eenzaamheid van mensenzoeken

wekt het Goddelijke Licht de kracht,
de stem, het innig weten

en wordt het 'ik' tot God gericht
en alle mensen zijn vergeten.

Spreekt met de stem die God je geeft
en ga je weg door Godes geest gedreven
en 't wordt; wonder met de kracht
die d'engel Gods je geeft.

Ga samen met de geest Eshaem
en baadt in 't helder, kleurloos licht
waaruit de wereld is geschapen.

Erken op Sinksen dan de plicht
niet om ter kerke in te gaan,
maar om oprecht en steeds bewust
aanvaardend voor je God te staan
en taak en licht door Hem gegeven
te dragen door de wereld en de sferen heen
zeggend: Heer, ik dank U voor dien taak
aan mij gegeven

'k Zal haar vervullen, God, zo goed ik kan
maar geef mij steeds Uw Licht
en laat mij nooit alleen.

Ja... Dat is, vrienden, misschien wat sentimenteel. Maar..... Toen ik voor de eerste keer, en ik was op mijn manier nog wel dogmatisch, in de Lichte wereld kwam weet u wat ik toen heb gezegd?

God, ik heb gedroomd van Jerusalem

't eeuwig woord en van Uw woning en Uw Licht.

Mijn God, wat hebt Gij meer gegeven
aan kracht, aan vreugde en werkzaamheid
nu wij in Uwe sferen leven
en in ons werken, zoeken, streven
worden steeds meer een werkelijk deel
van U en Uwe Eeuwigheid.

En daarom zeg ik. Vrienden, wat er ook gebeurt, God is met je.

En al is het niet altijd begrijpelijk, je staat niet alleen. Aanvaard God met je. Laat Hem met je gaan bij alles wat je doet. En schaam je niet voor God. Dan zul je weten, dat het goed is om te

leven op de wereld en in de sferen en overal. En dan kunt u misschien begrijpen, waarom ik nog zo vaak, al ben ik misschien aan mijn dogma wel ontgroeit, weer zeg: Benedicamus te. In nominem patri et Filili et spiritus sacti,

Amen.